

AKIL ALMAZ MACERALAR

UÇAN BALON PEŞİNDE

YUSUF PAZARCI

Uçan Balon Peşinde

Sıcak bir yaz, uzun bir tatil daha geride kaldı. Ağustos, yazın son ayı olduğu kadar tatilin de sonu demek. O yüzden içim biraz buruk. Memleketimize gelen arkadaşlarım, akrabalarımınla geçmiş güzel günler birer hatıra haline geliveriyor yılın tam bu zamanında. Bugün de can kardeşim, canım arkadaşım Mesut'u yolcu ettim. Bir-birimize sarıldık,

ağlaştık. Ayrılmadan önce her olaydan birbirimizi haberdar etmeye de söz verdik.

Mesut can kardeşim dedim ama bu aynı anne babadan olan kardeşliklerden değil. İçinden şirin bir dere geçen, ceviz başta olmak üzere çeşitli ağaçların gölgesindeki küçük mahallemizde aynı gün doğmuşuz biz. Beraber büyümüş, aynı gün okula yazılmışız. Biz ikinci sınıftayken aramızdan ayrıldı Mesut. O ayrıldıktan sonra biz onunla hep mektuplaştık. Evet, mektuplaştık yanlış okumadınız. Şu bildiğimiz kâğıda yazılan mektuplardan gönderdik birbirimize. Telefonla da konuşuyorduk ama bu konuşmaları yazdığım-

mız mektuplar gibi saklayamıyorduk. Bu fikir öğretmenimize aitti. Okulun son günü, birbirimizden ilk kez ayrılacaktık. Bu yüzden oldukça üzgündük. İkimizin de ağzını bıçak açmıyordu. Nezaket Öğretmenimiz yanımıza gelerek,

– Çocuklar, neden durgunsunuz bu kadar, tatiliniz başlıyor mutlu olmanız gerekmez mi, diye sordu.

Bu soruyu duyunca birbirimize baktık. Mesut benden önce atıldı ve

– Öğretmenim, biz Ali ile se-kiz yıldır her an beraberdik ve şimdi babamın işlerinden dolayı ayrılmak zorundayız. Gideceğim şehirde kimseyi tanımıyorum üstelik. Sizden ve arkadaşlarımdan ayrılacağım için o kadar üzgünüm ki, dedi.

Bu sözleri söylerken Mesut'un ağladığını fark ettim ve benim de gözlerim doldu. Normalde ortalık yerde ağlayan bir çocuk değilim, yoksa içimden bağıra bağıra ağlamak geliyordu elbette. Ama yapamazdım, can arkadaşımın yanında dik durmalı, onu teselli etmeliydim. Tam içimden bunlar geçerken öğretmenim içimizi bir nebze de olsun rahatlatacak şu sözü söyledi.

– Çocuklar gerçek arkadaşlar birbirinden kolay kolay ayrılamazlar. Evet, farklı şehirlerde olabilirsiniz ama birbirinizi arayıp soracaksınız. Mektuplar yazacak, başınızdaki geçen olayları birbirinize yazıp sevincinizi ve hüznünüzü paylaşacaksınız. Eğer ayrılmak istemiyorsanız mektup bunun en iyi yoludur. Hem o kâğıdın arkadaşınızın kaleminden çıktığını, onun parmaklarının o kâğıdın üzerinde dolaştığını bilmek harika bir şey. O mektup geldiği zaman sanki arkadaşınız gelmiş gibi hissedeceksiniz.

Biz şaşırmiştık
elbette. Bu tek-
noloji çağın-
da mektup
da nedir?

WhatsApp,

e-posta,

telefon

dururken

bu fikri ka-

bullenmek çok

da mantıklı gelmiyordu bana.

Bu yüzden ben bu konuşmayı bir süre sonra unuttum. Çünkü zaten uygun zamanlarda babamdan ya da annemden rica ederek Mesut'la görüşmeye devam ediyordum. Fakat bir gün ben evde her zamanki gibi sıkılırken kapı çalındı. O zamana kadar resmî kâğıtları ya da büyüklerin adının yazdığı banka zarflarını evimize getiren postacı abla idi gelen. Yine her zamanki gibi banka bildirimlerinin geldiğini düşünerek açtım kapıyı.

Postacı abla bana,

- **Ali sen misin,** diye sordu.

- **Evet, benim buyrun,**

diye yanıtladım bu soruyu şaşkınlıkla. Bugüne kadar postacı ve onun getirdiklerinin benimle pek de ilgisi olmadığı içindi bu şaşkınlığım.

